

© Tahitha King

Стивен Кінг — відомий американський письменник, автор понад 200 оповідань і романів, більш ніж 50 з них — всесвітні бестселери. Його справедливо називають Королем жахів та Продавцем страхів — тому що мало хто вміє лякати так, як він. Кажуть, якимось психіатри наполегливо рекомендували йому пройти курс лікування. «Навіщо? Я і так лікуюся. А потім продаю вам свої страхи», — з усмішкою відповів Кінг.

НАЙСТРАШНІШИЙ БЕСТСЕЛЕР СТВЕНА КІНГА!

У цього шинарного готелю в горах — лиха слава. Колись там сталася страшна трагедія. Тому взимку в його стінах лишаються тільки привиди... Але цього разу опинитися тут не пощастило одній звичайній родині — батьно Денні найнявся доглядачем пансіонату. Саме в готелі п'ятирічний Денні дізнався, що він «сяє»: хлопчин може бачити справжніх його мешканців і знає, що ховається за дверима кожного із сотні порожніх номерів... Але йому відкриваються не тільки жахливі події, які сталися тут у минулому. Денні може передбачити, яка страшна небезпека чекає на його близьких...

ЧИТАЙТЕ ПРОДОВЖЕННЯ ІСТОРІЇ В НИКЗІ «ДОКТОР СОН»!

Ця книжка залянає вас до смерті... Її фінал — справжній вибух! У всіх сенсах цього слова.

Cosmopolitan

Цей роман, від якого по спині бігають мурашки, переслідуватиме вас... Від нього холоде кров у жилах, а серце шалено калатає від страху...

Nashville Banner

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7081-7

9 786171 270817

СЯЙВО

СТІВЕН КІНГ

СТІВЕН КІНГ

СЯЙВО

CTIBEH
KIHГ

**STEPHEN
KING**

SHINING

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

СЯЙВО

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
СІМЕЙНОГО
2019 ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу Doubleday,
an imprint of The Knopf Doubleday Publishing Group,
a division of Penguin Random House, LLC.

Перекладено за виданням:
King S. Shining : A Novel / Stephen King. —
New York : Anchor Books, 2012. — 660 p.

Переклад з англійської та коментарі
Олександра Красюка

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*
Художник *Олександр Семякін*

ISBN 978-617-12-7081-7
ISBN 978-0-307-74365-7 (англ.)

© Stephen King, 1977
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2014

Присвячується Джо Гіллу Кінгу, який сяє

Редактором цієї книги, як і двох попередніх моїх книжок, був містер Вільям Дж. Томпсон, людина меткого розуму й доброго смаку. Його внесок до цієї книги був великим, і за це йому моя подяка.

С. К.

Деякі з найгарніших у світі курортних готелів містяться в Колорадо, проте той готель, який ви знайдете на цих сторінках, не списано з жодного з них. «Оверлук» і люди, пов'язані з ним, існують цілком лише в уяві автора.

А також у цій же залі, там ще стояв... велетенський дзигар з ебенового дерева. Його вагадло гойдалося туди-сюди з важким, глухим, монотонним брязком; а коли... надходив час відбивати години, з мідних легень дзигаря лунав звук такий чистий, і гучний, і глибокий, і надзвичайно благоліпний, але такого дивного тону, що по кожній годині оркестранти змушені були робити паузу... дослухаючись до того звуку; за тим і кружляння вальсуючих мимовільно припинялося, і збентеження на хвилю охоплювало всю веселу компанію, і, доки били дзвони дзигаря, було помітно, як бліднуть найлегковажніші, а старіші й статечніші втирають собі чоло, немов у задумі чи розмислах.

Але коли й відлуння цілком затихало, фривольний сміх відразу ж ширився зібранням... і (вони) посміхалися, ніби кепкуючи з власної нервозності... і запевняли напівшепотом одне одного, що наступний передзвін дзигаря не спровокує в них жодних подібних емоцій, а тоді, коли проминало ще шістдесят хвилин... знову лунав передзвін дзигаря і знову надходило те саме збентеження, і трепет, і задума, як і перед тим. Та попри всі ці речі, то був веселий, розкішний бал...

Е. А. По. Маска Червоної смерті

Сон розуму плодить чудовиськ.

Франсіско Гоя

Сягтиме, коли мусить.

Народна примовка

ЧАСТИНА ПЕРША
ВСТУПНІ ЗАСЛУВАННЯ

Розділ перший

Співбесіда з наймачем

Джек Торренс подумав:

«Уїдливе чмо».

Зросту в Уллмані було п'ять і п'ять¹, а рухався він з тією метушливою манірністю, яка, здається, є ексклюзивно притаманною всім таким опецькам. Проділ у волоссі мав ідеальний, темний костюм на ньому був скромний, але будив довіру. «Я — та людина, якій ви можете ввірити свої проблеми», — промовляв цей костюм до грошовитого клієнта. Натомість найманому робітникові він різко кидав: «Знай своє місце, ти». У петлиці його червоніла гвоздика, мабуть, для того, щоби ніхто посеред вулиці не переплутав Стюарта Уллмана з місцевим трунарем.

Слухаючи балачку Уллмана, Джек зізнався собі, що йому, либонь, не сподобалася б жодна людина по той бік столу — за таких обставин.

Уллман запитав щось, чого він не дочув. Це не на користь; Уллман був того типу людиною, що занотовує такі хиби до свого ментального ролодексу², аби використати їх потім.

— Перепрошую?

---

¹ 5 футів 5 дюймів = 165 см.

² «Rolodex» — створений 1956 року відомим винахідником оргтехніки Арнольдом Нойштадтером (1910—1996) пристрій, у якому пошук заздалегідь занесеної на картки інформації прискорюється їх швидким обертанням; ролодексом і сьогодні часто називають будь-який персональний органайзер.

— Я питаю, чи цілком ваша дружина усвідомлює, на що саме ви тут наймаєтеся. А ще ж у вас є син, звісно. — Він поглянув долу, на анкету, що лежала перед ним. — Деніел. Вашу дружину анітрохи не лякає ця перспектива?

— Венді — надзвичайна жінка.

— А син у вас також надзвичайний?

Джек посміхнувся великою рекламною усмішкою:

— Гадаю, нам подобається так думати. Він доволі самостійний як для п'ятирічного хлопчика.

Жодної усмішки навзаєм від Уллмана. Він засунув Джекову заяву назад до теки. Тека пішла до шухляди. Стільниця тепер стала цілком порожньою, якщо не рахувати бювара, телефону, лампи «Тензор»¹ та кошика для вхідних/вихідних паперів. Обидві половинки вхідних/вихідних також були порожніми.

Уллман підвівся й рушив до картотечної шафи в кутку.

— Обійдіть стіл, будь ласка, містере Торренс. Подивимося плани готельних поверхів.

Повернувшись із п'ятьма великими аркушами, він поклав їх на сяючу поверхню горіхової стільниці. Джек став у нього за плечем, дуже виразно відчуваючи запах Уллманового одеколону. *«Всі мої чоловіки користуються англійською шкірою або зовсім нічим»*², — майнуло в голові геть безпідставно, і йому довелося прикусити собі язика, щоб не реготнути. З-поза стіни, ледь чутно, долітали звуки кухні готелю «Оверлук», там уже все вщухало після ланчу.

— Горішній поверх, — різко мовив Уллман. — Це горище. Зараз там нема абсолютно нічого, окрім старого непотребу. Після Другої світової війни «Оверлук» кілька разів міняв

¹ «Tensor Lamp» — сконструйований 1959 року любителем нічного читання Джеєм Монро (1927—2007) тип популярного шарнірного світильника з 12-вольтовою лампою, яка дає концентрований сніп яскравого світла.

² Постійна фраза з плакатів та кліпів, у яких починаючи з 1949 року модний чоловічий одеколон «English Leather» рекламують різні жінки.

господарів, і схоже на те, що кожний наступний менеджер усе, що він вважав непотрібним, відправляв на горище. Я хочу, щоби там всюди було розставлено пастки на пацюків і розкладено отруйні приманки. Дехто з покоївок третього поверху каже, ніби чув там шарудіння. Я цьому ані на крихту не вірю, але не мусить залишатися навіть єдиного шансу зі ста на те, щоби бодай один пацюк жив у готелі «Оверлук».

Джек, який підозрював, що в кожному готелі світу є один чи парочка щурів, утримав свого язика на припоні.

— Звісно, ви за жодних обставин не дозволятимете заходити на горище своєму сину.

— Так, — відповів Джек, знову зблиснувши великою рекламною усмішкою.

Яке приниження. Невже це уїдливе чмо дійсно вважає, що він дозволив би своєму синові тинятися поміж пасток на горищі, захарашченому викинутими меблями й бозна ще чим?

Уллман зісмикнув план горішнього поверху й поклав його під низ стосу.

— «Оверлук» має сто десять гостьових номерів, — повідомив він учительським тоном. — Тридцять з них, усі класу люкс, містяться на третьому поверсі. Десять — у західному крилі (включно з Президентським люксом), десять — у центрі й ще десять — у східному крилі. З усіх відкриваються розкішні панорами.

«Чи не міг би ти обійтися бодай без рекламних вихвалянь?»

Але тримався він мовчки. Йому потрібна була ця робота.

Уллман перекинув під низ стосу третій поверх, і тепер вони роздивлялися другий.

— Сорок номерів, — сказав Уллман. — Тридцять двомісних і десять одномісних. А на першому — по двадцять тих і тих. Плюс три білизняні шафи на кожному з поверхів,

і ще комори, які розташовані в дальньому східному кінці готелю на другому поверсі і дальньому західному кінці на першому. Є питання?¹

Джек похитав головою. Уллман зісмикнув геть плани другого й першого поверхів.

— Тепер. Вестибюльний рівень. Тут, у центрі, реєстраційна стійка. За нею — офіси адміністрації. Вестибюль від реєстраційної стійки тягнеться в обох напрямках на вісімдесят футів. Отут, у західному крилі, обідня зала «Оверлук» та салон-бар «Колорадо». Бенкетно-бальна зала міститься в східному крилі. Є питання?

— Тільки щодо підвалу, — промовив Джек. — Для зимового доглядача це найважливіший з усіх рівень. Де, так би мовити, відбувається головна дія.

— Усе те покаже вам Ватсон. План підвального рівня є на стіні котельні. — Уллман значливо насупився, либонь, демонструючи, що він — менеджер — не має стосунку до таких приземлених аспектів життєдіяльності «Оверлука», як котельня чи водопровідна система. — Непогано було б встановити кілька пасток і там також. Хвилиночку...

Він надряпав щось у записнику, видобутому з внутрішньої кишені піджака (кожна сторінка була позначена виконаним жирним чорним шрифтом написом *Зі стола Стюарта Уллмана*), вирвав аркуш і кинув його до кошика вихідних. Папірець улігся там, такий самотній на вигляд. Записник знову зник у кишені піджака Уллмана, наче в якогось ілюзіоніста, що таким чином завершив свій фокус. Щойно ти його бачив, Джекі-бой, а відтак і ні. Цей парубок таки дійсно зух.

Вони повернулися на свої попередні позиції: Уллман — за стіл, а Джек — перед ним, особа, що опитує, та опиту-

¹ У США, як і в багатьох інших країнах, нумерація поверхів традиційно починається з того поверху, який у нашій традиції вважається другим.

ваний, прохач та непіддатливий бос. Уллман склав свої акуратні крихитні ручки на столі поверх бювара і дивився прямо на Джека, маленький, лисіючий чоловічок у банкірському костюмі й краватці невиразного сірого тону. Квітка в його петлиці врівноважувалася маленьким значком на протилежному лацкані. На значку маленькими золотими літерами було позначено просто: СЛУЖБОВЕЦЬ.

— Я буду з вами гранично відвертим, містере Торренс. Елберт Шоклі — впливова людина з великою часткою акцій «Оверлука», який за всю свою історію цього сезону вперше показав прибуток. Містер Шоклі також член Ради директорів, але він не є фахівцем з готельної справи і сам першим це визнає. Проте свої побажання щодо цієї справи, справи доглядання, він висловив цілком ясно. Він бажає, щоби взяли вас. Я так і зроблю. Але якби я мав у цій справі розв'язані руки, я би вас не найняв.

Джекові руки лежали міцно зчеплені в нього на колінах, потіли, тиснучи одна одну.

«Уїдливе чмо. Уїдливе чмо. Уїдливе чмо. Уїдливе...»

— Я не повірю, ніби я вам не неприємний, містере Торренс. Мені то байдуже. Звісно, ваші почуття щодо мене не відіграють жодної ролі в моєму переконанні, що ви не той, хто потрібен для цієї роботи. Протягом сезону, який триває від п'ятнадцятого травня до тридцятого вересня, «Оверлук» залучає сто десять осіб штатних працівників, можна сказати, на кожний номер припадає по одному. Не думаю, щоби я подобався багатьом з них, маю підозру, що дехто вважає мене неабияким негідником. Це було б правильне судження щодо мого характеру. Я мушу бути неабияким негідником, щоби керувати цим готелем так, як він на те заслуговує.

Він поглянув на Джека, очікуючи зауважень, і Джек знову спалахнув рекламною усмішкою, великою й образливо зубастою.

Уллман продовжив:

— «Оверлук» було збудовано в тисяча дев'ятсот сьомому — тисяча дев'ятсот дев'ятому роках. Найближче місто Сайдвіндер — за сорок миль¹ на схід звідси по дорогах, які стають непрохідними десь від кінця жовтня чи від листопада і до якогось дня в квітні. Збудував готель чоловік на ім'я Роберт Таунлі Ватсон, дід нашого сьогоднішнього техника-доглядача. Тут бували Вандербільти й Рокфеллери, Астори і Дюпони. Чотири президенти зупинялися в Президентському люксі. Вілсон, Гардінг, Рузвельт і Ніксон.

— Я б не дуже пишався Гардінгом і Ніксоном², — мухикнув Джек.

Уллман насупився, але попри це продовжив:

— Для містера Ватсона це виявилося понад його сили, тож тисяча дев'ятсот п'ятнадцятого року він продав готель. Його знову продавали у тисяча дев'ятсот двадцять другому, двадцять дев'ятому та тридцять восьмому роках. Готель простояв порожнім до кінця Другої світової війни, аж поки його не придбав, щоб цілком переобладнати, Горес Дервент — винахідник-мільйонер, пілот, кінопродюсер і підприємець.

— Я знаю це ім'я, — сказав Джек.

— Авжеж. Схоже, що все, до чого він торкався, перетворювалося на золото... окрім «Оверлука». Перш ніж поріг готелю переступив перший післявоєнний гість, він вгатив у нього понад мільйон доларів, перетворивши старезну реліквію на туристичну принаду. Це саме Дервент додав корт для роуку, який, як я бачив, так вам сподобався, коли ви сюди прибули.

¹ 40 миль = 64,4 км.

² Warren Gamaliel Harding (1865—1923) — 29-й президент (1921—1923), за якого було проведено чимало гідних реформ, але одночасно сталося чимало великих корупційних скандалів, зокрема в Бюро нагляду за дотриманням Сухого закону; Richard Nixon (1913—1994) — 37-й президент, єдиний в історії США, який у результаті Вотергейтського скандалу пішов у відставку, щоб уникнути імпічменту.

— Роуку?

— Такий собі британський предок нашого крокету, містере Торренс. Крокет — це перекручений роук¹. За легендою, Дервент навчився цієї гри від свого особистого секретаря й абсолютно закохався в неї. Наш роук-корт, либонь, найкращий в Америці.

— Не маю щодо цього жодних сумнівів, — поважно промовив Джек.

Корт для роуку, парк, повний фігурно підстрижених живоплотів у формі тварин, що ще? Поле для гри «Дядечко Віглі»² за складом, де зберігається реманент? Він уже почувався дуже втомленим від містера Стюарта Уллмана, але бачив, що той іще не закінчив. Уллман бажав скористатися можливістю виговоритися, і то до останнього слова.

— Втративши три мільйони, Дервент продав готель групі інвесторів із Каліфорнії. Їхній досвід з «Оверлуком» виявився не менш невдалим. Просто не готельної справи люди. У тисяча дев'ястсот сімдесятому готель купив містер Шоклі з групою партнерів і управління ним довірив мені. Ми також були збитковими кілька років, але я маю щастя повідомити, що віра в мене теперішніх власників залишалася непохитною. Минулий рік ми завершили без збитків. А цього року вперше майже за сім десятиліть фінансова звітність «Оверлука» писалася чорним чорнилом.

Джек був припустив, що гордість цього клопіткого чоловічка заслужена, а тоді на нього знову накопила хвиля тієї ж відрази.

¹ Тут Уллман виявляє свою необізнаність, оскільки насправді гра *rouge* народилася в США тільки наприкінці XIX століття на основі англійського крокету і була особливо популярною до середини XX століття; *rouge* не слід плутати з *rouquet* («рокей») — грою, у якій правила частково збігаються з класичним крокетом.

² «Uncle Wiggily» — популярна настільна гра за мотивами книжок надзвичайно плідного дитячого письменника Говарда Гаріса (1873—1962) про старого, ревматичного, але прудкого й розумного кроля Дядечка Віглі.

Він сказав:

— Я не вбачаю жодного зв'язку між беззаперечно яскравою історією «Оверлука» і вашим враженням, ніби я не підходжу для цієї роботи, містере Уллман.

— Одна з причин того, що «Оверлук» втратив стільки грошей, полягає у його дряхлінні, яке відбувається кожної зими. Це зменшує нашу рентабельність набагато дужче, ніж ви можете собі уявити, містере Торренс. Зими тут фантастично жорстокі. Для вирішення цієї проблеми я впровадив у штат зимового доглядача, щоби займався котельнею й щоденно по черзі протоплював різні частини готелю. Щоби лагодив пошкодження, щойно вони трапляться, усе виправляв, аби завадити стихії розширити плацдарм. Щоби був постійно готовим до будь-якої і всякої непередбачуваної ситуації. На першу нашу зиму я найняв не одну людину, а сім'ю. Трапилася трагедія. Жаклива трагедія. — Уллман поглянув на Джека холодно, оцінно. — Я зробив помилку. Чесно це визнаю. Той чоловік був п'яницею.

Джек відчув, як його рот повільно розтягує напружена усмішка — цілковита протилежність тій рекламній, на всі сяючі зуби.

— Ось у чім річ? Мене дивує, що Ел вам не сказав. Я кинув.

— Авжеж, містер Шоклі сказав мені, що ви більше не п'єте. Також він розповів мені про вашу останню роботу... останній ваш, так би мовити, відповідальний пост, так? Ви викладали мову в одній приватній школі у Вермонті. Ви дали волю своєму норову. Не вважаю за потрібне наразі входити в деталі. Але все-таки випадок з Грейді вважаю достатньо промовистим і саме тому я торкнувся питання вашої... гм, вашої передісторії в цій співбесіді. На зиму тисяча дев'ятсот сімдесятого — тисяча дев'ятсот сімдесят першого року, після того як ми відновили «Оверлук», але ще до нашого першого сезону, я найняв цього... цього не-

щасного на ім'я Делберт Грейді. Він перебрався до помешкання, у якому оселитися й ви з дружиною і сином. У нього була дружина і дві доньки. Я мав сумніви, головним чином через суворість зимового сезону та той факт, що родина Грейді на п'ять чи шість місяців залишатиметься відрізаною від зовнішнього світу.

— Але ж це не зовсім так, правда? Тут є телефони, а також, можливо, й рація громадської частоти¹. Та й Національний парк «Скелясті гори»² звідси — гелікоптером долетіти, а там, з їхньою величезною територією, мусять тримати бодай один, а то й пару коптерів.

— Щодо цього не знаю й знати не можу, — сказав Уллман. — А приймально-передавальна радіостанція в готелі є, її покаже вам містер Ватсон — разом зі списком правильних частот, на яких потрібно виходити в ефір, якщо ви потребуватимете допомоги. Телефонні лінії між нами й Сайдвіндером усе ще надземні, отже, майже кожної зими вони десь обриваються і так можуть лежати тижні зо три, а то й півтора місяця. Також у реманентному складі стоїть снігохід.

— Тоді це місце насправді не таке вже й відрізане.

Містер Уллман набрав страдницького виразу.

— Припустімо, ваш син або дружина спіткнуться на сходах і він або вона отримають тріщину черепа. Як ви тоді вважатимете, містере Торренс, відрізане це місце чи ні?

Джек второпав сенс. Снігохід, якщо мчати на повній швидкості, може довести тебе до Сайдвіндера за півтори години... можливо. А гелікоптер Рятувальної служби нац-

¹ Citizen's band radio — радіоприймач/передавач «цивільного діапазону», що працює на частоті 27 МГц, яка в США вільно використовується будь-якими особами та громадськими й комерційними організаціями.

² Заснований 1915 року заповідник з лісами, полонинами й горами (найвища — 4345 м), загальною площею 1075,5 кв. км, розташований на північний захід від міста Боулдер.

парку зможе дістатися сюди години за три... це за оптимальних погодних умов. У хуртовину той навіть злетіти не зможе і на снігоході ти не зможеш мчати на повній швидкості, навіть якщо наважишся везти ним серйозно поранену людину при надвірній температурі двадцять п'ять... а той сорок п'ять градусів нижче нуля¹, якщо врахувати фактор охолодження вітром.

— Стосовно Грейді, — сказав Уллман, — я міркував так само, як, мабуть, містер Шоклі стосовно вас. Самотність сама по собі може бути руйнівною. Краще, якщо чоловік має поряд свою родину. Якщо трапиться проблема, гадав я, є високі шанси на те, що це буде щось не таке термінове, як тріщина черепа, чи нещасний випадок з якимсь електроінструментом, чи якогось роду напад. Важка форма грипу, пневмонія, зламана рука чи навіть апендицит. Будь-що з такого залишає достатньо часу. Я підозрюю, те, що трапалося, трапалося через надмірну кількість дешевого віскі, яким Грейді, потай від мене, добряче запасся, а також через той дивний стан, що його старі люди називають «кабінною лихоманкою». Вам знайомий цей термін?

Уллман спромігся на поблажливу усмішечку, готовий вдатися до пояснень, щойно Джек признається у своїй необізнаності, тож Джек радо не забарився з рішучою відповіддю.

— Це сленговий вираз, що означає клаустрофобічну реакцію, яка може трапитися, коли люди замкнені десь разом довгий період часу. Зовні почуття клаустрофобії проявляється як відразом до людей, з якими ти перебуваєш у замкненому просторі. У крайніх випадках це може спричинити галюцинації чи насильство... можуть призвести до вбивства такі дрібниці, як підгоріле м'ясо або суперечка, чия черга мити посуд.

---

¹ -25° за Фаренгейтом = -31,6 °C; -45 °F = -42,7 °C.

Уллман виглядав доволі збентеженим, від чого в Джека покращився настрій. Він вирішив натиснути ще, але подумки пообіцяв Венді, що залишатиметься спокійним.

— Я гадаю, саме з цим ви помилилися. Він заподіяв їм шкоду?

— Він їх повбивав, містере Торренс, а потім убив і себе. Дівчаток їхніх він замордував сокирою, дружину застрелив із рушниці, і себе також. У нього була зламана нога. Напевне був такий п'яний, що впав зі сходів.

Уллман розвів руками, дивлячись на Джека з моралізаторською благосністю.

— Він мав повну середню освіту?

— Фактично, не мав, — відповів Уллман дещо силувано. — Я гадав, ну, скажімо так, що особа з менш розвиненою уявою буде менш чутливою до суворих умов, до самотності...

— У цьому й полягала ваша помилка, — сказав Джек. — Простакуватий чоловік більш схильний до кабінної лихоманки, так само як він є більш схильним до того, щоби стрельнути в когось за грою в карти або утнути спонтанне пограбування. Він нудиться. Коли засипає снігом, йому нема чого робити, хіба дивитися телевізор або розкладати пасьянс, шахруючи, коли не може отримати всі тузи. Нема чого робити, окрім як прискіпуватися до дружини, гарикати на дітей та пити. Стає важко заснути, бо нічого не чути. Тому, щоб заснути, він напивається і прокидається похмільним. Він стає дратівливим. А там, можливо, й телефон виходить з ладу, і телевізійну антену валить вітром, і нема чого робити, окрім як думати та шахраювати в пасьянсі та ставати дедалі дратівливішим і дратівливішим. І врешті... бум, бум, бум.

— Тоді як більш освічена людина, така, як ви?..

— Ми з дружиною обоє любимо читати. Я маю п'єсу, над якою працюю, як вам, можливо, казав про це Ел Шоклі. Денні має свої пазли, книжки-розмальовки, власний детекторний

приймач¹. Я планую вчити його читати, а також навчу ходити в снігоступах. Венді теж радо цього навчатиметься. О так, гадаю, ми матимемо достатньо занять і не почнемо чубитися, якщо телевизор гігне. — Він зробив паузу. — І Ел казав правду, коли розповідав вам, що я більше не п'ю. Колись я це робив, і то було серйозно. Але за останні чотирнадцять місяців я не випив навіть склянки пива. Я не збираюся привозити сюди якогось алкоголю й не думаю, щоби була якась можливість його дістати після того, як засніжить.

— Щодо цього ви маєте цілковиту рацію, — сказав Уллман. — Але щойно ви втрюх опинитеся тут, потенційні проблеми помножаться. Я вже говорив про це містерові Шоклі, і він мені сказав, що бере відповідальність на себе. Тепер я розповів усе вам і вочевидь ви також готові прийняти відповідальність...

— Готовий.

— От і добре. Я з цим погоджуюся, оскільки вибір маю небагатий. Проте все одно мені краще підійшов би якийсь неodrужений студент в академвідпустці. Ну, можливо, й ви впораєтеся. Тепер я спрямую вас до містера Ватсона, він проведе вас підвалом і покаже нашу територію. Якщо ви не маєте ще якихось запитань?..

— Ні. Нема жодних.

Уллман підвівся.

— Сподіваюся, без образ, містере Торренс? Нічого особистого не було в тому, що я вам тут казав. Я лише хочу, щоб з «Оверлуком» усе було якнайкраще. Це прекрасний готель. Я хочу, щоби він таким і залишався.

— Ні, жодних образ, — Джек укотре сяйнув рекламною посмішкою, але порадив, що Уллман не запропонував потиснути йому руку. Образа була. Жорстока й багатообразна.

---

¹ Найпростіший вид радіоприймача, який не потребує ні батарей, ні зовнішнього джерела живлення.

Розділ другий

Боулдер

Вона визирнула з кухонного вікна і побачила, що він просто сидить собі на бровці, не граючись ні своїми ваговозиками, ні навіть бальсовим планером, яким він так був втішався весь тиждень, відтоді як Джек приніс той додому. Він просто сидить там і виглядає їхній блаженський уже «фольксваген», ліктями впершись собі в стегна, підперши долонями підборіддя, п'ятирічний хлопчик чекає тата.

Раптом Венді стало зле, майже хоч плач.

Вона повісила рушник для посуду на бильце поряд з раковиною і рушила вниз, застібаючи два верхні гудзики халата. Джек і його гордість! *«Та ні, Еле, ніякої протекції мені не потрібно. У мене поки що все гаразд»*. Подовбані стіни на сходах було помальовано різнокольоровою крейдою, хімічними олівцями і фарбою з аерозольних балончиків. Сходи були крутими й кришилися. Вся ця будівля тхнула віковою кислотиною, та хіба це місце для Денні після того невеличкого цегляного будиночка в Стівінгтоні? Пара на третьому поверсі, над ними, була неодруженою, але її це не бентежило, тоді як їхні злосливі сварки — навпаки. Вони лякали її. Хлопця згори звали Томом; коли закривалися бари й пара поверталася додому, от тоді розпочиналися серйозні скандали — інші дні тижня порівняно з цим здавалися тренувальними вправами. П'ятничні нічні бої — так називав їх Джек, але це було не смішно. Тамтешня жінка — її ім'я було Лейн — врешті-решт заливалася плачем і тільки повторювала: *«Не треба, Томе. Прошу, не треба. Прошу, не треба»*. А той на неї кричав. Одного разу це навіть розбудило Денні, а Денні ж спить як убитий. Наступного ранку Джек перестрів Тома на виході і мав з ним довгеньку розмову на вулиці. Том почав було пінитися, та Джек ще щось сказав

йому стиха, Венді не дочула, і Том лише похмуро похитав головою і пішов собі геть. Це трапилося тиждень тому, і на кілька днів справи покращилися, але з цього вікенду все повернулося до нормального — даруйте мені, до ненормального стану. Для малюка це було погано.

Знову її затопило передчуття горя, але вона вже була на хіднику і задавила це чуття в собі. Підгорнувши під себе низ халата, вона сіла на бровку поряд з ним і спитала:

— Як справи, доку?

Він усміхнувся до неї, хоч і неухважно:

— Привіт, ма.

Планер лежав між його взутими в кросівки ступнями, вона помітила, що на одному крилі вже з'явилася тріщина.

— Хочеш, я подивлюся, чи зможу щось з цим зробити, любий?

Денні знову повернувся до видивляння в далечінь вулиці.

— Ні, тато полагодить.

— Може, твій тато не повернеться аж до вечері, доку. По горах машиною шлях неблизький.

— Ти думаєш, наш «жучок»¹ може зламатися?

— Ні, я так не думаю. — Але хлопчик щойно подарував їй дещо нове для тривоги. *«Дякую, Денні. Тільки цього мені бракувало».*

— Тато казав, що може, — промовив Денні по-діловому, майже ліниво. — Він казав, що паливний насос весь зношений на лайно.

— Не говори таких слів, Денні.

— Паливний насос? — перепитав він її зі щирим здивуванням.

Вона зітхнула.

---

¹ Мається на увазі економічний німецький автомобіль «Volkswagen Beetle» («Фольксваген Жук»), що випускався з 1945 до 2003 року і був дуже популярним серед американської молоді 1960—1970-х.

ЗМІСТ

<i>Частина перша</i>	
Вступні заснування	17
<i>Частина друга</i>	
День закриття	97
<i>Частина третя</i>	
Осине гніздо	157
<i>Частина четверта</i>	
У сніговій пастці	323
<i>Частина п'ята</i>	
Справи життя і смерті	447

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Сяйво
Роман

Головний редактор *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Ю. Ю. Гаврилова*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. М. Віланова*

Підписано до друку 18.09.2019. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 33,6.
Наклад 3500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці художників,

перекладачів, редакторів

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@ksd.ua

Кінг С.

K41 Сяйво : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. та ком. О. Красюка ;
худож. О. Семякін. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», 2019. — 640 с. : іл.

ISBN 978-617-12-7081-7

ISBN 978-0-307-74365-7 (англ.)

Коли Торранси найнялися доглядати взимку за розкішним готелем, вони й гадки не мали, який невимовний жах чекає на них... Одного разу там скоїлася страшна трагедія: колишній доглядач зарубав сокирою власну родину. Саме тут п'ятирічний Денні дізнався, що він може бачити справжніх мешканців будинку. І це — привиди. Хлопчику, наділеному даром передбачення, відкривається страшна суть речей. Він уже знає, звідки його родині загрожує смерть...

УДК 821.111(73)